Anul V No. 8

Patru pagini: 3 lei exemplarul

18 Octombrie 1937

IDEEA NAȚIONALĂ

Abonamente:
Abonamentul pe un an 120 lei
Pe jumătate de an 60 „
Instituții și sprijinitori 500 „

Director: N. N. Manolescu
Redacția și Ad-ția:
Str. Carol I No. 58 Buzău

„Sufletul este punctul cardinal, asupra căruia trebue să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul mulțimii. Chemați sufletul neamului la o viață nouă".
CORNELIU Z. CODREANU.

GENERALUL GHEORGHE CANTACUZINO-GRANICERUL SAU TINEREȚE FARA BATRANEȚE...

† Generalul Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul

S'a desprins dintre noi un suflet mare, una din acele firi de elită care cinstesc o generație și lasă pirtie de lumină in viața unui neam.

Dumnezeu a voit ca Generalul „mai tare decit moartea", el care trăise o viață numai de luptă, fără să știe ce-i infringerea, să cadă in cele din urmă răpus in lupta cea mai grea și mai inegală a vieții sale: lupta cu boala și cu moartea.

Eroul care, in exploziile obuzelor și șueratul gloanțelor, își păstra cel mai neturburat singe rece și, disprețuitor de moarte, alerga cu vitejii săi grăniceri acolo unde primejdia era mai mare, sfărimind atacurile năvălitorilor și contraatacind victorios, legendarul „Grănicer", una din cele mai curate glorii ale marelui nostru răsboi, a fost in realitate cu mult mai presus și cu mult mai mare de cum l-au văzut ințelegerea și prețuirea celor mai mulți din contimporani.

El a simțit că vitejii, ce singeraseră și infruntaseră moartea in răsboi, nu puteau să ingenunche, după incheerea păcii, inaintea celor ce representau negațiunea virtuților unui neam; nu puteau primi domnia celor care, neființd in stare să vindece nici să reclădească și neștiind ce-i munca desinteresată și lupta pentru un ideal, intronaseră la conducere necompetența și imoralitatea, risipa și anarhia, luindu-și ca asociați și complici, tocmai pe cei mai periculoși agenți de destrămare a Națiunii și de subminare a Statului: jidanii cutropitori.

Ascultind, in fundul conștiinței, strigătul de luptă și simțind cu toată ființa lui că primejdia cea mai mare pentru Rominism abia acum amenință, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, năzuind spre adevăr, spre lumină, spre biruința binelui asupra răului, ajunge la o mare răspintie, la o străfulgerare in cuget.

„In 1933, luna Noembrie, generalul este dus de cițiva prieteni la Casa Verde din Bucureștii Noi".

A văzut; a crezut și a devenit legionar.

Din nou s'a infrățit luptătorul cu primejdia și cu neodihna. Din nou i-a picurat in suflet roua camaraderiei, impărțind deopotrivă binele și greul, deastădată cu niște „grăniceri" mult mai tineri, unii niște copilandri. Și lucru minunat. Biruitorul dela Coți, simți abia acum, după o viață de incercat ostaș, ce inseamnă o luptă decizivă in care infringerea nu e o infringere ci o experiență, adică o condiție a victoriei, victoria e mai mult decit un triumf—un inceput de veac, iar invingătorii mai mult decit niște eroi — purtătorii unei noi credințe, vestitorii unui nou răsărit al neamului, făuritorii unei lumi noi.

Generalul, care lucrase in tinerețe ca ajutor al marelui Nicolae Filipescu, deveni executantul voinței Căpitanului, unul din cei mai entuziaști admiratori, mai credincioși și mai jertfelnici colaboratori ai lui.

Această intuiție a Generalului — credința in Căpitan și ințelegerea față de Legiune — a făcut cu putință descoperirea tuturor comorilor de spirit, credință, putere de jertfă, eroism, lepădare de sine și iubire, — mai ales iubire,—care zăceau ferecate in inima celui ce a fost „tata bătrin" al Legiunii, al unui intreg tineret romin.

Oameni de geniu, ca Goethe, au trăit singurateci și fără a mai avea legătură cu epoca, in anurgul vieții lor. Au fost niște depășiți, niște inițiați, intr'o lume nouă pe care o priveau cu ostilitate sau cu nepăsare, fiindcă abia o puteau ințelege, dar n'o iubeau, nu credeau in noile steaguri ale tineretului. Trebue să ne intoarcem la epopeea creștinismului pentru a regăsi o perfectă sudură intre sufletele generațiilor, intre tineri și bătrini, așa cum s'a realizat in sufletul alesului intre aleși, Generalul Gheorghe Cantacuzino.

Acest coboritor din vița lui Șerban Voevod, „boer vechi și domn creștin", nu a infăptuit numai legătura sufletească intre generația răsboiului, de care ținea prin anii săi, și generațiile tinere, legionare, de care ține prin sufletul său eroic, prin cultul onoarei și prin toată lupta și jertfa vieții sale. Generalul Gh. Cantacuzino s'a smuls cu desăvirșire din tot ceace inseamnă inactualitate, pasivitate, slăbiciune sau patimă, in generația veche, și și-a cabrat sufletul spre tot ceace este forță ofensivă, spirit de jertfă și certitudine a adevărului, in generația cea mai nouă, sărind ca pe un cal năsdrăvan, dintr'o lume in altă lume și din veacul XIX-lea in noul veac legionar.

Chiar boala, tovărășia cumplită și lupta cu suferința,—peste pojarul căreia noile infăptuiri și victorii legionare cădeau ca fulgii neprihăniți și mingiioși de ninsoare — chiar această intrecere cu moartea, e atit de departe de sfirșitul cenușiu — simplă trecere in neant—al celorlalți oameni, in cit pare mai mult o goană nebună inaintea obstacolului pentru a executa magistral saltul din urmă, dincolo de nori, acolo unde un suflet de domniță și suflete de legionari și de eroi martiri il așteptau cu un dor tot atit de fierbinte ca iubirea, admirația și adorarea ce voiau să-l rețină aici pentru a-l face părtaș la ziua biruinței.

Generalul Gh Cantacuzino, purtător al cruciuliței albastre și al panglicei roșii, strălucită intrupare a virtuților militare romînești, ca vechi ostaș și desăvirșit legionar, disprețuia vorba pentru faptă. Caracter de bronz, el era făcut să lupte, să primească și să imparță porunci, să invingă. Dar cind venia imprejurarea, acest aspru erou de epopee și intransigent apărător al onoarei se arăta a fi cel mai bun și mai ințelegător dintre oameni, un camarad de o nesecată voioșie, un povestitor de un humor robust și sănătos in care scăpărau ironia fină, lipsită de răutate, și autoironia, un desăvirșit om de societate, o minte ageră, un spirit ascuțit și cultivat, de o sensibilitate profundă, dusă pină la gingășie.

Nimic unilateral, nimic neisprăvit, la acest boer de viță impărătească și domnească, bogat

N. N. Manolescu

Continuare in pag. 3-a

LUPTA ȘI CREAȚIE

Trăim vremuri de mari incordări individuale și colective, de lupte decizive, de prefaceri adinci. Probleme de viață, probleme noi, se pun spre deslegare Statului, Națiunii și insului, la noi ca și peste hotare.

Omenirea trece la o răspintie a istoriei și clocotind pină in adincuri, se smucește din vechile făgașuri spre a lua o cale nouă, impusă de cerințe, de aspirațiuni prea multă vreme nesocotite. Ea se vrea liberată spre o nouă viață, mai deplină, mai inaltă, mai bună, — străbătută de marile adevăruri ale credinței și ale științei, o viață stilizată și aureolată de frumusețile artei, ale sufletului omenesc.

Viața cea nouă este insă cu neputință de reconciliat cu viața inlănțuită de rutină, dușmană idealurilor, tihnită numai in aparență, inăbușitoare prin materialismul ei strimt dar atotputernic, — din trecut.

Pretutindeni, plutește in lume o atmosferă de mister, de sublime chemări, de tinere speranțe ce imprimă epocei un caracter de inedit, de noutate și originalitate.

In ciuda atitor mizerii, atitor grozăvii și intunecimi care-i stau in cale — sau tocmai de aceea— vremea noastră gonește sub semnul desechilibrului creator. Un veac de tragice sforțări, de mari și fecunde creațiuni in toate domeniile, se afirmă veacul in care trăim și afară de primul secol al erei creștine, nu cedează nici unui alt veac in privința creațiunilor sale și a inriuririi hotăritoare asupra secolelor viitoare, pe care o vor avea experiențele și cuceririle sale spirituale, politico-economice sau militare.

Trăsătura care face originalitatea epocei este dinamismul, mișcarea inainte, avintul spre libertate și ideal,—lupta și creația sub toate formele, cărora li se impotrivesc forțele telurice, materialiste, ale marxismului iudaic intemeiat pe minciună, pe sclavie și pe bani, care tăgădueşte pe Dumnezeu, subminează Națiunea, intemnițează idealul.

E ușor de ințeles pentru ce, intr'o epocă de inedit, de plutire in necunoscut, națiunile din intreaga omenire civilizată apelează astăzi, mai mult decit oricind, la eroi, la oamenii de geniu, la tot ce este merit și caracter.

Se simte in aer chemarea tot mai febrilă către omul providențial, către oamenii de creație, ce singuri pot face față problemelor și nevoilor de existență, in care rutina, reteta, precedentul, experiența trecutului, nu pot folosi mare lucru, fiindcă nu se mai potrivesc.

Continuare in pag. 2-a

Un șef: Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul

de Prof. Dim. Ionescu

Imagina pe care lumea și-o face astăzi despre Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul, in clipa in care trupul lui e coborit in groapă, ne indreptățește să afirmăm că figura acestui ostaș nebiruit al unei credințe și cavaler neinfricat al onoarei a devenit istorică. Timpul care se va scurge de azi inainte peste țărina lui proaspătă din cimitirul Belu il va muta in legendă, dar in istorie a intrat singur. După toate probabilitățile, posteritatea nu va putea spune mai mult despre el, decit spunem noi cei de astăzi cari avem privilegiul comparației dintre dinsul și noi, contemporanii săi.

A fost șeful politic al nostru, al legionarilor, și in anul acesta luase și conducerea județului Buzău. A venit pe aici in citeva rinduri. Intotdeauna i-am stat aproape, dar abia acum imi dau seama de influența pe care o exercita asupra mea și asupra camarazilor mei și ce parte insemnată are in formația noastră legionară! Se degajau din el toate calitățile care caracterizează pe șef, comandant. Fiindcă i se incredințase de Căpitan onoarea de a comanda., generalul iși făcuse o idee inaltă despre datoria sa și o legitimă ambiție de a se da cu totul mișcării legionar. Era brav, nu cunoștea indoiala și servea de exemplu pentru oricine dorea să ajungă să-și spună cu mindrie intr'o zi: *sunt legionar.*

Deseori ne spunea că in mișcarea legionară, indiferent de grade și situații sociale, cel dintii este acela care știe să se infringă in primul rind pe sine, fiindcă numai astfel va putea să infrunte pericolul, cu vigoare și bărbăție, asigurind biruința mișcării! Nesiguranțele, indoielile, greșelile aparțin altei lumi, aceleia care-și consumă toată ardoarea in luptele politice interne. Acestei lumi generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul ii intorcea spatele. Climatul legionar ii convenea fiindcă-l socotea singurul care ne mină spre culmi.

Legionarii vor betona drumul vieții romînești de miine. Ei vor

Complotul ruso-comunist

(Urmare şi sfârşit)

KOMINTERNUL LA PARIS

La Paris e instalat biroul european al Kominternului. Conferinţa secretă a Internaţionalei III-a deşi s'a ţinut la Amsterdam (Mai 1937) totuşi deliberările sale au fost consacrate în întregime Franţei, conform instrucţiunilor dela Moscova.

Despre acţiunea Internaţionalei care şi a instalat birourile la Paris vorbesc deajuns nenumăratele greve şi incidente singeroase, provocate de comuniştii francezi, dar mai ales sabotarea lucrărilor Expoziţiei dela Paris, din care nu erau terminate, în ziua inaugurării, decît cele 5 6 pavilioane construite de lucrătorii streini. Altă dovadă de eficacitatea acţiunei Kominternului in Franţa sunt fuziunea Confederaţiei G-rale a muncii cu Confederaţia comunistă a muncii unitare (1936) şi agitaţiile din colonii.

Autorul crede că scopul urmărit de Stalin, prin încercările de a aprinde revoluţia şi războiul în Europa Occidentală, este acela de a-şi pune în siguranţă propriile sale graniţe şi dominaţia sa personală în U. R. S. S. Aminteşte intrigile sovietice pentru a sili Franţa să încheie o convenţie militară cu U. R. S. S. cind cu impăcarea dintre Hitler şi Ludendorff şi bombardarea vaselor de războî italiene şi germane (Deutschland) de către hidroavioanele Valenciei pilotate de ofiţeri sovietici — fapt care a fost un adevărat atentat contra păcii europene.

Bombardarea Almeriei de germani, ca măsură de represalii, e folosită de Dimitrov, secretarul g-ral al Internaţionalei, spre a lansa un apel din Paris către proletariatul internaţional prin care îi cere *a se mobiliza contra fascismului şi a sili guvernele francez şi englez, prin acţiunea proletariană solidară ca să intervină în favoarea comuniştilor spanioli, adică să facă război Italiei şi Germaniei*, (vezi „L'humanité" din 6 Iulie)

Această „infracţiune contra uzanţelor popoarelor civilizate şi contra regulelor dreptului internaţional", „acest atentat la independenţa Republicei", nu a primit răspunsul meritat din partea guvernelor francez şi englez.

D. Jacques Bardoux crede că profeţia lui Lenin nu se va îndeplini şi Spania se va elibera complect de teroarea sovietică.

„Spania va fi mormintul Internaţionalei III-a". Infringerea costisitoare a Sovietelor în peninsula iberică va avea ca urmare o înfringere a Kominternului în Franţa. „Dreptatea vrea ca Apusul în întregime să reacţioneze în sfîrşit împotriva unei infiltraţiuni tot atît de mortală pentru viaţa sa morală ca şi pentru prosperitatea sa economică. Dreptatea vine". Astfel işi încheе dl. J. Bardoux revelatorul său studiu care e un sdrobitor rechizitoriu împotriva nefastei acţiuni de subminare a ordinei sociale şi a păcii europene, dusă de U. R. S. S. şi de Internaţionala III cu ajutorul comuniştilor spanioli şi francezi şi al prietenilor lor din ţările respective, din toate ţările şi din Rominia.

Totuşi la noi, Mihail Sadoveanu patronul monitoarelor iudeo-comuniste Adevărul şi Dimineaţa şi susţinătorul comuniştilor spanioli, e socotit de o universitate romînească vrednic să fie proclamat „doctor honoris causa" alături de ilustrul învăţat şi apostol al neamului, dl. N. Iorga.

După „Revue des deux mondes"

Măsuri poliţiste contra funcţionarilor ?

Un ziar anunţă că în curind se va organiza o poliţie specială pentru urmărirea tuturor funcţionarilor cari deşi au mijloace reduse, fac cheltueli enorme prin localuri de noapte sau cumpără imobile şi automobile. Sunt vizaţi cu deosebire funcţionarii fiscali. Ei primesc lefurile cele mai ridicole dintre toţi slujitorii Statului Romîn.

Credem că măsurile poliţiste sunt inutile, mai ales astăzi cind funcţionarii — cei cari sunt năraviţi — cheltuesc şi sfidează morala publică atît de făţiş, încît numai cine nu vrea nu-i cunoaşte. Dacă se urmăreşte moralizarea şi purificarea aparatului nostru funcţionăresc, aceasta se poate obţine, NU PRIN POLIŢIE, CI PRINTR'O SALARIZARE MAI CORESPUNZĂTOARE (cazul funcţionarilor fiscali cu lefuri de mizerie între 2600 şi 3-6 mii de lei, al profesorilor etc.) şi PRIN EXEMPLUL BUN CARE SĂ VIE DE SUS. Apoi slujbaşii să fie recrutaţi şi înaintaţi pe baza meritului, nu a intervenţiilor politicianiste. Să fie sancţionaţi cei abuzivi. Dar aceasta nu se poate fără despoliticianizare, fără stîrpirea corupţiei judaice. Precum se vede, chestia e niţel cam complicată.

In orice caz, nu politism îi trebue ţării, ci un suflet nou, suflet cinstit şi romînesc!

Luptă şi creaţie

Continuare din pag. 1 a

Nu e vorba de a deslega astăzi probleme ce au mai fost deslegate în trecut, ci de a deslega problemele istoriei în desfăşurare, ale istoriei vii.

Sufletele sărace, minţile rutinare, nici nu văd aceste probleme în detele lor, totuşi teribile şi de netăgăduit, necum să le urmărescă şi să le deslege...

Sunt problemele reservate marilor iniţiaţi.

Dar istoria pune naţiunilor probleme pe care mulţimea le simte, fiindcă îi ating existenţa, dar nu le înţelege decît abia după ce au fost deslegate. Dacă deslegarea a întîrziat, prea mult, păţesc şi naţiunile ce păţiau călătorii devoraţi de Sfinxul fabulos, istoria nu aşteaptă şi nu iartă.

Ideea Naţională

da strălucire şi grandoare sufletului etnic. Astfel, în gesturi şi vorbe, Generalul exprima o încredere fără margini în Căpitan şi-n biruinţa mişcării legionare, iar în fiecare gind închidea un sens profetic. Trăia dincolo de actual. Toate îndemnurile lui se terminau cu... *va fi odată o ţară strălucitoare de frumuseţe...!* Deaceea moartea pentru el nu este o întrerupere, ci o continuare. In marea galerie a jertfelor legionare, Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul îşi are locul său excepţional.

Prof. Dimitrie Ionescu

HORIA

de jos
te-ai ridicat drept, pietros, viforos,
pentru moţi,
pentru c i săraci şi goi, pentru
toţi ..
şi-ai despicat în două istoria,
ţăran de cremene
cum n'a fost altul să-ţi semene,
Horia !

te-ai desprins aspru din gloată,
cu obraji supţi,
cu ochi crunţi,
să lupţi
sa'nfrunţi
din sălbatecii ţi munţi :
oştile craiului, temniţă, roată...

vrut-ai să spinteci pe munţi, pe
văi,
largi, netede, slobode căi
pentru-ai tăi
cei mâncaţi de străini, despuiaţi
de biruri, de sbiri,
de rele orînduiri...
şi uitaţi
de regi şi 'mpăraţi

pîn 'la Bălgrad pe roată,
uimind călăi, nemeşi, gloată,
ţi-a bătut neschimbat, sub ţundra
săracă
aceeaşi mare, ne'nfricată inimă
romano-
dacă..

duhul tău trăeşte încă treaz în
munţi
şi va trăi dîrz cît vor domni
peste moţi
sbiri cranţi
şi mişelnici despoţi...

uriaş domn
pe-al adîncurilor noastre sfîşiat
somn,
pe-al răzmeriţelor roşu praznic,—
acestui neam, viaţa şi istoria,—
tu,
munte
al vrerilor noastre celor mai
crunte
Horia ? !...

Aron Cotruş

Informaţii

Printr'un ordin circular, conducerea centrală a mişcării legionare a adus la cunoştinţa organizaţiilor judeţene din Ardeal că *Legiunea nu mai participă la serbările dela Alba-Iulia.*

— Legionarii şi prietenii lor adună cu sîrguinţă fierul vechi. Se crede că se vor aduna astfel citeva milioane de kgr. La preţul de 3 lei kgr, acest fier va aduce din vînzarea lui un fond de citeva milioane de lei ce va servi drept capital iniţial Legiunii pentru a începe comerţul de ştofe şi cherestea în oraşele unde acest comerţ a ajuns pe mîna jidanilor.

Cine vrea să ajute pe legionari în această luptă istorică pentru biruinţa comerţului romînesc poate să dea Legiunii fierul vechi netrebuincios, din curtea lui. La Buzău, acest fier se depune în curtea d-lui Const. N. Popescu B-dul Brătianu 30.

— La chioşcul legionar de pe str. Doamna Neaga No. 7 Buzău se găsesc tot felul de rechizite şcolare.

— *Indreptăm o nouă şi stăruitoare rugăminte către abonaţii in restanţă să ne trimeată plata abonamentului de care avem nevoe pentru regulata apariţie a „Ideii Naţionale".*

Cine nu are de gind să mai achite abonamentul — fără supărare — este rugat să refuze ziarul, scriind pe el „Refuz" adăogind semnătura şi înapoindu-l factorului sau punîndu-l la o cutie poştală.

Dacă am afla mai multă înţelegere şi puţin suflet romînesc la unii din abonaţii noştri, nu am mai înregistra pagube de zeci de mii de lei şi am putea da acestui ziar forma şi răspîndirea pe care le merită.

Vrem teatru romînesc, nu păpuşerii

Despre *„Teatrul ca factor de cultură naţională"* d. Haig Acterian, distins regisor şi publicist, gîndeşte lucruri foarte interesante. Reproducem după *„Buna Vestire"*:

„Pentru observatorul lucid, apariţia valorilor etice în societatea romînească însemnează împlinirea visului de aur al unui neam.

Eroul arată calea, eroica întrupîndu-se într'o generaţie răsbate pînă la capăt. Iată ceeace ne cutremură, ceeace dă sens atitor vieţi tinere. Conştiinţa biruinţii naturii etice a Romînului nu poate fi decît conformă idealurilor umanităţii. Şi cînd vezi fapte, jertfe, crezi în valoarea eternă, fără greş, a acestor tineri. In ei viaţa s'a transformat, în ei indiferent de altitudinile sentimentale şi cerebrale, coboară ideea. Sub privirea noastră, oamenii se schimbă şi se schimbă în bine Oamenii ascultă, se roagă, muncesc. Noi nu mai putem crede în puţinătatea vieţii sufleteşti. Iată dece *teatrul romînesc ar trebui să înregistreze pornirile unei societăţi noi*; dar nu vrea şi cred că nu poate.

Pentru o asemenea societate de aspre chemări nu sunt suficiente temperamente mediocre, *drame şi comedii scrise cu scopul de a-l răsturna pe om în josnicii*. Să ne întoarcem la clasici, la înălţimile spiritului uman acolo unde drama ne mîntueşte.

N'ar trebui să existe o singură scenă în Romînia cu scopul comercial, evident, pe care-l au azi toate scenele de teatru din ţară".

E bine şi frumos spus, e adevărat.

Faptele pilduitoare ale unor învăţători

Invăţătorii pregătesc viitorul naţiunii.

Ţărănimea noastră bîntuită de nedreptate, de boală şi neştiinţă, are mare nevoe. spre a fi ridicată la nivelul cerut de întărirea Statului Naţional, de învăţători conştiincioşi, muncitori, energici, însufleţiţi de o fierbinte dragoste de neam. Dela agenţii electorali necinstiţi, înrăiţi, dornici numai de căpătuială — care s'au înmulţit peste măsură sub guvernările politicianiste — naţiunea şi ţărănimea romînă nu pot aştepta nimic bun.

Mai sunt din fericire destule elemente de valoare între învăţătorii romîni şi care prin pilda muncii lor, vor readuce întregul corp pe calea atît de frumoasă a apostolatului, a adevăraţilor luminători ai satelor.

Iată după revista *„Poporul Romînesc"* roadele activităţei unor astfel de învăţători. Le reproducem cu credinţa că ar putea servi de îndemn şi altora :

1. „Dăm lămuriri asupra înfăptuirilor directorului Şcolii primare din Com. Cojocna, judeţul Cluj d. V. Moldoveanu, *care nu-şi risipeşte energia în cluburi, ci în acte culturale şi economice, de toată însemnătatea.*

Şcoala din Cojocna este într'adevăr instituţia de cultură a satului. Pe lîngă cunoştinţele teoretice, cei şase învăţători călăuziţi de înflăcăratul ei director, muncesc stăruitor la pregătirea vlăstarelor aşa cum cere marea şcoală a înfăptuirilor. Educaţia agricolă a fiilor de plugari se face în grădina şcolii care este cultivată după cele mai noui cunoştinţe agronomice : într'un colţ al grădinei este o plantaţie de pomi roditori, într'altul viţă de vie, o cultură de trifoi. Restul grădinei este împărţit în parcele cultivate cu : varză, gulii, fasole, mazăre, roşii, morcovi, pătrunjel, dovleci, cartofi şi alte numeroase legume precum şi cîteva plante medicinale. In faţa şcoalei se găseşte un frumos şir de pruni. apoi ronduri cu flori lucrate cu multă grijă şi osteneală. Viţă de vie pe spalier şi stupină cu pricepere condusă. Un atelier de lucru manual învaţă pe fiul de plugar să şi facă în proprie gospodărie lucrările de mai mare trebuinţă spre a nu alerga pentru fiecare la meşterii satului.

Nu mai vorbesc de atelierul de ţesătorie care întregeşte pregătirea mamei de mîine, de expoziţia de lucru manual, de materialul didactic cules cu atîta trudă precum nici de celelalte elemente educative cari au găsit un larg răsunet în sufletul dascălilor din Cojocna. Deasemenea nu vorbesc de biblioteca d-lui V. Moldoveanu, în valoare de cîteva zeci de mii de lei cu care nu ştiu cîţi intelectuali din ţara noastră s'ar putea mîndri. Ea este folosită de toţi aceia care doresc să-şi îmbogăţească cunoştinţele.

Alături de şcoală însă se înalţă o altă instituţie : Cooperativa de aprovizionare şi desfacere „Unirea". Infiinţată din îndemnul dascălului V. Moldoveanu ajutat fiind de ceilalţi factori culturali ai satului : d-l Dr. Bosica, d-l P. Simescu şeful centrului agricol, Inv. C jocneanu, etc. ea cucereşte tot mai multă încredere în mijlocul sătenilor, cari încep să înţeleagă rostul unei astfel de instituţii pentru prosperarea lor economică şi culturală. Cooperativa „Unirea" organizată pe temelie sănătoasă a izbutit să prindă puternic rădăcini cu toată lupta dusă de negustorii evrei din sat. Ea lucrează pe o scară întinsă şi nu este întreţinută de nici-un... sirop oficial. Cooperativa are un sediu central şi o sucursală iar ca anexă, o lăptărie.

2 „Cu prilejul veşnicirii în bronz a chipului învăţătorului *Neculai Stoleriu*, de la Baia, au fost amintite şi unele fapte ale acestui umil dascăl de sat, înainte de războiul cel mare :

„El a întemeiat cea dintîi Casă de sfat şi citire din ţară ; a înfiinţat cercul „Deşteptarea Sătenilor" şi foaia *„Vestitorul satelor"*; a tipărit 10 broşuri de popularizare şi calendarul sătenilor, cel mai vechi calendar ; a făcut mai multe cooperative şi obştii şi a înfiinţat o societate cu flăcăi şi fete din sat, care au dat reprezentanţii cu concursul artiştilor Teatrului Naţional din Iaşi. A pus bazele Asociaţiei învăţătorilor din jud. Baia şi a înfiinţat prima bancă a învăţătorilor, care astăzi are un capital de 18 milioane lei. A înfiinţat cursuri de adulţi, şezători, serbări şi conferinţe, cor şcolar, teatru şcolar, expoziţii care nu se mai pot uita şi excursii cu elevii şi sătenii la ferme model şi locuri istorice, călătorii din care sătenii au învăţat multe lucruri bune, aplicîndu-le apoi în satul Baia. Războiul din 1916 a pus capăt frumoasei şi rodnicei activităţi a învăţătorului Stoleriu, care a murit eroic pe cîmpul de luptă, fără să găsească mulţi imitatori ai ostenelilor sale. Dar fără asemenea fapte, Romînia noastră nu se poate ridica, fraţilor !"

Domnii Iuliu Maniu, Mareşal Averescu şi Profesor N. Iorga, foşti preşedinţi de consiliu au comunicat că din diferite motive nu vor lua parte la marile serbări dela Alba-Iulia.

Daţi banul vostru numai negustorilor, meseriaşilor şi liberprofesioniştilor romîni !

Fiscalismul și legea conversiunei

[illegible]

Al. Macedonescu

D-l inginer Gh. Clime președinte al partidului „Totul pentru Țară"

[illegible]

Noi înscrieri în partidul „Totul pentru Țară"

[illegible]

DE PRIN LUME ADUNATE...

Industrializarea

[illegible]

	Producție	Import
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]
1936	[illegible]	[illegible]

[illegible]

„Marx

[illegible]

Cerealele

[illegible]

La Vita Italiana

[illegible]

Livius Cerasi

Asistența medicală la C. F. R.

Bugetul total pe anul 1937-1938 al „Serviciului medical" al Administrației [illegible] dela Casa Autonomă C.F.R." este de 29.018.888 lei.

Din această sumă sunt prevăzuți la capitolul: „medicamente, seruri și vaccinuri" doar 50.000 lei. Pentru transportul acestor medicamente se prevăd 10.000 lei, [illegible] C. F. R.)

Furniturile de birou consumă 61.000 lei, deci cu 11.000 lei mai mult decât medicamentele!

Restul până la 29 milioane sunt indemnizații de „salarii, indemnizații, deplasări" și peste un milion [illegible].

După socoteala revistei „ANALELE [illegible]" de sub conducerea d-lui Dr. V. [illegible], pentru un leu medicamente, se cheltuesc la noi 580 lei pe alături".

Este în adevăr un scandalos record, chiar pentru o administrație democratică!

Probabil că d-l General Mihai Ionescu nu cunoaște această tristă stare de lucruri dela unul din serviciile puse sub autoritatea d-sale.

Populația Italiei în creștere

După statisticile demografice publicate în Monitorul Oficial, populația Italiei era la sfârșitul lunii August, de [illegible] locuitori.

În primele opt luni ale anului 1937, au fost născuți [illegible], cu 50.631 mai mulți ca în același interval, în cursul anului 1936.

Pe de altă parte, s'au înregistrat în primele opt luni ale anului curent [illegible] nașteri, adică 20,5 la 100.000 locuitori, față de 20,4 în anul precedent.

Cifrele de mai sus arată că natalitatea și numărul căsătoriilor sunt în importantă creștere în Italia și că prezintă sporuri chiar față de anul precedent.

Aceasta e cea mai bună dovadă de buna starea și sănătatea morală și materială a națiunii italiene care înaintează pe calea muncii și a propășirii, grație [illegible] și a superiorității de conducere a regimului fascist.

Generalul Gh. Cantacuzino-Grănicerul sau tinerețe fără bătrâne

(Urmare din pag. 1-a)

[illegible]

N. N. Manolescu

[illegible]

Extremiștii pierd terenul în Franța

In recentele alegeri cantonale (cantonul e o subîmpărțire a plășii, formată din mai multe comune) ce au avut loc în Franța, guvernul frontului popular a obținut un total de 1.945.000 față de [illegible] voturi ale opoziției.

Comuniștii au obținut 445.000 voturi. Ei pierd față de anul trecut, 43.000 voturi.

Socialiștii pierd și ei 100.000 voturi față de 1936, obținând 710.000 voturi.

In schimb, radical-socialiștii care trec în Franța drept un partid moderat (de centru) au câștigat față de trecutele alegeri [illegible] voturi, obținând [illegible] voturi și devenind astfel cel mai important partid din frontul popular sub raportul numeric.

Un fapt semnificativ este și acela că numărul total al voturilor exprimate a scăzut cu 10% față de 1936.

Deși alegerile cantonale nu au o importanță politică deosebită, totuși din rezultatele lor se poate vedea că extremismul de stânga (comunismul) a început să piardă din încrederea acordată de masele populare, care desamăgite de guvernarea d-lui Blum, se îndreaptă spre o politică de moderație. In orice caz, turburarea și neliniștea politică internă sunt încă [illegible] în Franța.

Negustorul, ca și funcționarul, trebue să fie plin de voie bună!

Impărăteasca înmormîntare a Generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul

Legionarii -- mulți ca frunza și ca iarba -- conduc la locul de veci pe eroul dela Coți. Onorurile camarazilor militari. Aripi legionare și flori.

Generalul trecut in legenda de diamant a Neamului.

Nu știu cum vor fi socotite, în particular, funerariile desfășurate Marți 12 Octombrie 1937 pentru drumul de sfîrșit al Generalului Gheorghe Cantacuzino. Sunt sigur însă că mulți s'au bucurat — mai ales jidanii — care socotesc că o forță nouă căzută din Legiune înseamnă o baricadă cîștigată de ei. Iluzia aceasta este cu atît mai perfectă cu cît mișcarea produsă de legionarism a căpătat cu fiecare zi o mai adîncă amploare, tocmai în urma acelor momente care au dat un exemplu de supremă jertfă. Acest rezultat este fără îndoială natural dacă ținem seamă că baza Legiunii este jertfa și că moartea este singura condiție a învierii.

Ceace se putea desprinde din realitatea vie, frematătoare, a Bucureștilor veniți să plîngă moartea tînărului de 68 ani, era altceva.

Citeai pe fața fiecărui romîn o nesecată sete de ordine, o dorință mistică de a aduce elogiul lor unui om care, depășind generația sa, renunțase la viața-i princiară pentru integrarea în Noua Ordine a Neamului. Dacă tu, cititorule, ai fost cumva în ziua aceea la București și ai lăsat să plutească privirea liniștită peste zecile de mii de oameni înșirate pe ambele trotuare cale de 3 km., n'ai văzut curiozitatea necrofilă obișnuită în asemenea ocazii ci, în fața afetului care purta sfintele rămășițe, miini întinse în semn de legionăresc salut și de aderență spirituală. Dincolo de moarte, Generalul Cantacuzino - Grănicerul răspundea încă din acele clipe: PREZENT.

Desfășurarea ceremoniei

Cind am fost la ora 12 la biserica Mihai Vodă, un cird de lume dela poartă pînă la intrare își aștepta rîndul să intre în biserică. Cu multă greutate am intrat și în șederea de cîteva clipe alături de catafalc, am simțit cum misterul morții învăluia cu giulgiul cald trupul Generalului. Legionari făceau de gardă. Lumea se scurgea pe cealaltă parte și, în loc de lacrimi, — legionarii au în ochi decizÍune și încredere și-n cele mai grele momente —, mîna ridicată dela inimă la cer, în tăcere, era lacrima cea mai pură. Așa a trecut pe lîngă sicriul Generalului, timp de trei zile, Bucureștiul și țara.

La ora 2 d. a. a început slujba religioasă oficiată de arhiereul Irineu Mihălcescu, vicarul Patriarhiei, înconjurat de un sobor de preoți în frunte cu Pr. Gr. Cristescu, Dominic Ionescu, N. Georgescu-Edineț, I. Imbrescu, ș. a.

Apoi d-nii general Dona și maior Cocărjeu au arătat meritele și personalitatea militară și eroică a generalului Cantacuzino.

La ora 3, serviciul divin și cuvîntările luînd sfîrșit, 4 cavaleri ai ordinului Mihai Viteazu au ridicat sicriul și l-au așezat pe un afet de tun frumos împodobit cu crengi de brad și steagul național.

Cortegiul s'a format apoi în ordinea următoare: jandarmii, carul cu coroanele de flori dintre care se remarca coroana legației germane cu svastica, crucea purtată de legionari, colivele, praporii, clerul, mașinile înalților prelați, decorațiile, carul mortuar, cavalerii ordinului Mihai Viteazu cu albele lor mantii, familia, oficialitățile, armata, Căpitanul, voluntarii din Spania, gradele și funcțiunile legionare, frățiile de cruce, corpul muncitoresc legionar, delegațiile din provincie și publicul.

De remarcat că legionarii nu au avut permisiune din partea guvernului de a merge în frumoasele lor cămăși verzi și că la ieșirea din biserică ordinea era „restabilită" de jandarmi iar nu de legionari. Deaceia era și grămădeala care a dispărut ca prin farmec și liberconsimțit atunci cînd au dat concursul legionarii. In schimb pe tot parcursul de la Mihai Vodă pînă la Cimitirul Belu a dominat o ordine desăvîrșită, dublul cordon de legionari făcîndu-și conștiincios datoria.

Pe drumul veșniciei

Incet cortegiul s'a scurs spre cimitirul Belu, trecând pe lângă Liceul Lazăr, pe Bulevardul Elisabeta, Calea Victoriei, Splaiul Independenței, Strada 11 Iunie, Parcul Carol, Cuțitul de Argint, Calea Șerban Vodă.

Pe ambele trotuare lumea neîncăpătoare saluta cortegiul și se minuna de ordinea și disciplina care domnea în coloanele legionare interminabile. In coloane de câte 10 legionari și'n grupe, în frunte cu Căpitanul, legionarii se scurgeau în tăcerea cadențată. După socoteala noastră credem că au fost mai bine de 15.000 legionari, afară de cei din public.

Pe tot acest parcurs am văzut oameni suiți la balcoane și pe case, spre a cuprinde mai bine pioasa ceremonie.

La căminul studenților în medicină, pe care stă demult scris, ca o anticipare, „cuib romînesc", studenții, ca niște adevărate rîndunici, ieșiseră în balcoane și la ferestre întinzînd legionărește mîna, ca o aripă a nădejdii în cel de sus. Funcționari din palatul și ministerul de justiție și monitorul oficial — uitînd poate că sunt funcționari — într'un imbold mai tare ca rațiunea salariată a vieții, salutau așișderea. La poștă, pe trepte, ca într'o arenă, mîinile ridicate formau un impresionant tablou.

Lîngă cavoul Cantacuzinilor

La ora 5 și jum., convoiul a ajuns la poarta cimitirului Belu. Aici cavalerii ordinului Mihai Viteazu au ridicat pe brațe sicriul și împreună cu o delegație de 12 elevi ai școalei militare de geniu, l-au transportat la cavou. Cavoul aparține Cantacuzinilor — vița Șerban Voevod.

Un muncitor legionar a citit ordinul de zi al Regelui Ferdinand prin care Generalul Cantacuzino, pe-atunci lt. colonel, este citat pentru vitejia sa alături de Generalul Praporgescu, pe întreaga armată.

Apoi comand. legionari în frunte cu Căpitanul și d. Ing. Gh. Clime au ridicat pe brațe sicriul și l-au transportat pînă la cripta cavoului în timp ce zecile de mii de legionari au intonat, într'o tăcere desăvîrșită, *„Imnul legionarilor căzuți"*.

In seara care se așternea ca o ramură peste orașe și oameni, răsuna liniștit cîntecul de despărțire:

Numai vîntul mai suspină
Dulcele tău cînt
Peste florile ce-alină
Tristul tău mormînt.

Domnule General, ordinul s'a executat.

Intr'o scrisoare scurtă, militărească, așa cum obișnuia să scrie, Generalul, își exprima către Căpitan dorința de a fi înmormîntat legionărește. Căpitanul și legionarii l-au ascultat și acum sufletul lui mare, de jertfitor fără prihană și luptător fără pereche sălășluește în ceruri, alături de Elena Cantacuzino, soția sa, alături de „băieții" iubiți Moța și Marin, alături de camarazii din luptele care-au făcut România Mare, alături de șeful său, general Praporgescu.

x

Legionarii s-au răspîndit apoi, ca niște soli ai biruinții viitoare către cele patru puncte cardinale ale Romîniei, ducînd cu ei în inimă imboldul Căpitanului spre mai bine, nădejdea și lumina din ochii lui.

Băierile cerului s'au redeschis și ploaia, care încetase ca prin farmec exact la ora 12 a început din nou să cearnă.

Dumnezeu a înseninat funerariile pentru odihna Generalului Cantacuzino care privea de dincolo de mormînt cum flăcăii lui îi dau ultimul onor.

Dem. Ilescu

Inalt Ordin de zi No. 9 din 1 Octombrie 1916

In luptele ce s'au dat pe Dealul Coți, în munții de pe stînga Oltului, s'au distins prin bravură și excelentă conducere a unităților, generalul Praporgescu David și lt. colonel Cantacuzino Gheorghe.

Acești ofițeri au susținut prin exemple de bravură personală, curajul trupelor de sub comanda lor, contribuind astfel a respinge totdeauna atacurile crîncene ale vrăjmașului.

Generalul Praporgescu David moare vitejește pe cîmpul de luptă la primele rînduri, iar lt. colonel Cantacuzino este rănit.

Dată azi 1 Octombrie 1916
la Marele Cartier General.
(ss) FERDINAND

SLOVĂ ROMÎNEASCĂ DE PRETUTINDENI...

BUNA VESTIRE — Număr închinat memoriei Generalului Gh. Cantacuzino Grănicerul. 8 pagini 5 lei.

Pentru cei care nu l-au cunoscut pe Domnul General cât și pentru cei care i-au stat în preajmă și au avut cinstea să-l cunoască, paginile închinate de ziarul „BUNA VESTIRE" sunt un mijloc de a-l apropia în spirit, de a înțelege mai bine complexa personalitate și de a simți proporțiile cu adevărat epice ale acestui luptător, născut spre a fi legionar, ce va rămâne o veșnică pildă de curaj, de înaltă omenie, de credință în viitorul neamului, pentru generațiile de acum ca și pentru cele de mâine.

Articolele cuprinzînd omagii, caracterizări, amintiri, note biografice, sunt adevărate spovedanii ale unor fruntași ai Legiunii, ai Armatei și Bisericii sau ai științei romînești. Numeroase fotografii reprezentînd momente caracteristice din viața ilustrului dispărut, complectează textul.

„Buna Vestire" numărul de Joi 14 Octombrie, care a cunoscut o rară răspîndire în mijlocul populației capitalei și provinciei nu trebue să lipsească din casa oricărui bun Romîn.

ROMÎNIA CREȘTINĂ Anul III No. 44 49. Reapare după o lungă și nedreaptă suspendare, spre bucuria cititorilor ei obișnuiți cu slova necruțătoare, dreaptă, avîntată, a neînfricatului director dl. Sergiu Florescu, a colaboratorilor și corespondenților săi.

„Romînia Creștină" tinde să devină alături de „Libertatea" o foaie de pură informație legionară conformîndu-se instrucțiunilor Căpitanului care cere ziariștilor legionari scrupulozitate, seriozitate și corectitudine în informații, cît mai multă atențiune faptelor cu sacrificarea teoriilor și a vorbăriei deșarte, și o formă cuviincioasă care să nu pară o auto-lăudare.

Năzuința spre obiectivitate, una din caracteristicele mișcării legionare, trebue să fie un îndreptar pentru presa legionară și printrînsa pentru presa romînească, în general.

INGERUL, Anul IX No. 6. Revistă bisericească a clerului din eparhia Buzăului. Apare lunar sub patronajul P. S. S. Episcop Ghenadie și sub conducerea îngrijită a preotului Al. Săndulescu. Deși de specialitate, revista *Ingerul* depășește cîteodată acest cadru. Articolul *Erocrație și Pedagogie* semnat de d. Vasile Băncilă — un mic studiu — concentrează o serie de idei originale asupra educației ca funcție a vieții, și asupra excesivului erotism al societății de azi, rezultat al ieșirii omului din realitatea armonizatoare a generalului. Erotismul mai e un rezultat al burgheziei, al literaturii, artelor plastice, cinematografului, al emancipării femeii — parte integrantă dintr'un alt complex: criza instituției familiei, al fricii de războiu, al criticismului și nevoii de absolut, al influenței caracterului etnic judaico-ruso-american, al crizii economice, al democrației.

Erotismul pune în primejdie vîrsta cea mai importantă: adolescența. Lupta împotriva lui stă în *orientarea tineretului către idealuri generale, suprapersonale*. In INCREDEREA IN GENERAL cu alte cuvinte într'o anumită disciplină cosmică, unitate spirituală a totalului vieții, care va pune la rînda-i ordine și-n domeniul ce ne preocupă aici, de sus în jos.

Revista mai conține articole semnate de Pr. N. I. Constantin, M. Negulescu, Pr. I. N. Vasilescu, Diac. C. Săndulescu-Verna, din trecutul eparhiei și o bogată cronică „pe urma vremii noastre".

OMUL NOU, Anul II Nr. 27, Brăila. Director Stere Mihalexe.

Duhul legionar străbate fiecare slovă. Preotul Const. R. Crișan, directorul „Orientărilor", scrie un puternic articol polemic: „Despre Trădare".

„Pentru tine camarade", e o pagină închinată muncitorului romîn, muncitorului legionar, *omul nou*. Aici Stere Mihalexe spune cuvinte înălțătoare despre muncă, muncitor, cuib. Despre cartea lui André Gide, desnădăjduitul reîntors din Rusia Sovietică, are cuvinte tăioase, adînci, adevărate. Drumurile lui André Gide duc la disperare, la negarea vieții, la iad. Noi vrem drumul care să ducă la împăcarea omului cu el însuși, la împăcarea omului cu Dumnezeu.

IMPĂRATUL TRAIAN, Anul II Nr. 12, Tighina. Director avocat D. Cazacu. Despre această realistă gazetă am mai scris. Ne bucură la fiecare număr documentele pe care le aduce și care dovedesc realizările sale, prin Asociația de propagandă economică cu acelaș nume. D. Cazacu scrie: „Unii recomandă isgonirea evreilor, alții perimtre în jurul bisericilor părăsite și monumentelor istorico-religioase. Recomandăm noi altceva: Schimbarea bruscă a sistemului de alimentare al nației noastre, izgonirea mămăligii depe masa țăranului romîn și înlocuirea ei cu pîine, zahăr și carne, oprirea consumului de alcool pe un interval de cel puțin cinci ani, vizita medicală obligatorie și băi obligatorii, cum și oprirea la țară a comerțului particular și pedeapsa cu moartea pentru sperțari". Oricum problema alimentării țăranului romîn este o chestiune esențială care nu trebue să scape nimănui.

CEFEREUL. Anul IV No. 10. Este un ziar cu caracter profesional și național ce apare la Buzău, prin străduința unor tineri ceferiști la care dragostea de țară se împletește cu dragostea de profesiune și de instituția C. F. R. Această publicație poate fi dată ca model de publicistică profesională, prin intransigența sa în apărarea punctului de vedere național și al intereselor serviciului, prin obiectivitatea criticelor care vizează faptele, nu persoanele, și prin lipsa spiritului de coterie. E un organ închinat păsurilor ceferiștilor, dar călăuzit de cel mai curat spirit naționalist. In el găsim totdeauna și o pagină literară scrisă cu inimă.

„Cefereul" face cinste redactorilor și cititorilor săi.

Printr'un ordin circular, conducerea centrală a mișcării legionare a adus la cunoștiința organizațiilor județene din Ardeal că Legiunea nu mai participă la serbările dela Alba-Iulia.

Redacția și Administrația: Str. Carol I No. 58 Buzău
Tipografia și Legătoria de Cărți Frații Dumitrescu Str. Emil Teodoru 2, Buzău